

1888, 20- 31 januar

OPHAVSPERSON/NØGLEPERSON

Carl Jacobsen

FAKTA

Dokumenttype:
Note

Sprog:
Dansk

Generel kommentar:
Dødsårsagen var Skarlagensfeber.

Afsendersted:
København

Arkivplacering:
Carlsberg arkiv

Emneord:
Skarlagensfeber, Sydom, død

DOKUMENTINDHOLD

Carl Jacobsens noter om datteren Beatrices sygdom og død (Skarlagensfeber). Aftenselskabet, som er gengivet på Krøyers maleri, blev afholdt på Ny Carlsberg søndag 22. januar

TRANSSKRIFTION

Beatrice I

Hendes sidste Sygdom begyndte Løverdag d. 21. Januar.

Hun havde nok i en 14 Dags Tid eller længere været af og til mindre tilpas dog ikke anderledes end at hun stadig gik i Skole og den sidste Dag Fredag d. 20 endog var bleven straffet fordi hun ikke kunde sine Lektier. Hun var til Dands men befandt sig ikke vel.

Om Tirsdagen d 17de var hun nede i Glyptotheket for at tegne paa Krøyers Billede jeg vi lagde da Mærke til at hun var saa bleg, men det gik strax over igjen. Ottilia meente Orm.

Saalidt anede vi noget at Ottilia da Beatrice Løverdag Morgen var syg troede at hun simulerede..

Jeg selv forundrede mig over at Ottilia havde kaldt Saxtorph ud Løverdag Morgen.

Han maa have seet at der var noget værre i vejen thi han kom igjen om Søndagen.

Vi vare dog ikke mere urolige end at vi uden synderlig Betænkelighed gik i Middagsselskab Løverdag Aften hos Gotfred Halkier.

Da vi kom hjem om Aftenen var Barnet tilsyneladende aldeles rask og jeg troede alting overstaaet.

Om Natten blev hun dog daarlig og var heller ikke rask om Morgen. Jeg anede dog ingen Fare.

Da jeg kom over til Frokost sagde Ottilia at hun frygtede

Hjernebetændelse. Pupillerne, Opkastning, Hovedpine. Saxtorph kom strax efter, og meente ikke at der var Fare troede snarere paa gastrisk eller Skarlagensfeber som fandtes i Søndermarkshuset.

Han meente dog at der slet ikke var Grund til at afsige vort store Middagsselskab samme Aften.

Barnet blev ikke bedre og med bange Anelser beklemt Hjerte toge vi imod de Fremmede.

Navnlig efter Bordet, da jeg mærkede at Ottilia blev borte anede jeg at Barnet maatte være mere sygt.

Om Aftenen var hun ikke nær saa flink som foregaaende Aften, hun var

bragt ind i Toiletværelset og Wilhelmine og Cathinka skiftedes til at holde vagt ved hende.

Om Mandagen kom Saxtorph kl. 1. Meente stadig at det var gastrisk, mulig Skarlagens feber. Da jeg spurgte om Hjernebetændelse kunde han ikke udelukke den Mulighed. Jeg foreslog da en Læge til til Hjælp. Han var meget villig til

at kalde Reiss. Han gav hende Iglér.

De kom begge om Aftenen og erklærede hende svært angreben af Hjernebetændelse og lode mig næsten intet Haab.

De ordinerede Opium, men Natten var ret god hun sov naturligt og behøvede ikke at faae Opium.

Om Mandagen var hun nok lidt lidende men fik et lyst Øieblik hvor hun intet feilede og teede sig som aldeles rask det varede dog ikke længe ikke en ½ Time saa faldt hun hen i den sukkende Klage. Da Kl. 2 Doctorene kom havde hun atter et lyst Øieblik og det var rørende at see som hun ligesom en lille Hund greb og kyssede deres hænder.

Det var jo det lyseste Øieblik og da de gik gave de mig et svagt Haab.

Eftermiddagen var dog kun daarlig Lidende og klagende. Jeg var i Forskjønnelsesforeningen og besøgte Emm Fenger, der gav mig noget mere Haab.

Fyrsvampen som efter Iglebiddene sad fast paa den høire Tinding generede hende en Deel og saa grim ud.

Beatrice II

Onsdag 25de Januar

Natten var ret god og atter om Morgenens havde hun et aldeles lyst Øieblik da jeg kom ind efter Kl. 9 laa hun med sit lille Lommetørklæde for Hovedet, trak det pludselig væk og sagde "Bøh" op imod mig *). Heller ikke dette varede dog længe. Men da Saxtorph kom kl. 1 var hun igjen lys og modtog ham som foregaaende Dag. Han tog Fyrsvampen som efter Iglebiddene om Mandagen sad fast paa Tindingen, bort. Dette varede heller ikke ret længe. Hun saa yndig ud naar hun laae og sov. Krøyer, som var her tog en lille Kultegning af hende.

Jeg kunde ikke lade være at haabe.

Professorerne kom Kl. 8 Pulsen 66 tardus

De gav mig ikke mere Haab end den forrige Dag, men der var jo altsaa endnu Haab. Torsdag Hele den Dag gik jeg og græd, denne Vexlen mellem Angst og Haab var en Smag af Sorgen i smaa Mundfulde.

*) Hun sagde dengang, Jer to Mama og Papa holder jeg mest af i Verden

Torsdag d 26. Januar

Med spændt Forventning gik jeg ind om Morgenen - kunde ikke lade være at haab[e] at Natten havde bragt Bedring og at jeg skulde træffe hende klar lys og uden Smerter.

Me det blev ikke saa.

Natten havde været daarlig og hun maatte have Morphin.

Der var ikke noget Lyspunct den Morgen. Kl. 10 kaldte Ottilia paa mig og sagde at hun blev saa underlig jeg kom op og vi troede at nu var Døden nær - det var Eftervirkningen af Morphinen. Jeg Det varede dog længere jeg gik ned igjen.

Kl. 11 blev jeg atter kaldt op, nu kunde det ventes hvert Øieblik. Der var ogsaa et Par Gange hvor Aandedrættet hørte længe op og Øinene vare al brustne.

Men endnu var der Farve i Huden og Varme i Hænder og Fødder.

Hun sagde: Jeg er saa kjed af at Du er bedrøvet Mama. Du var altid Mama.

Det syntes endog at Farven blev bedre og lidt efter lidt kom atter et af disse lyse Øieblikke. Hun tog mig om Halsen og sagde Jeg holder saa meget af dig Papa

Nu kom Saxtorph, hun lavedes op derved og snakkede meget med ham.

Jeg vilde gjerne have lidt mere Haab da han gik; men han sagde at hun ikke var bedre end den foregaaende Dag.

Hun faldt nu i en rolig Søvn c 2 Timer og jeg begyndte atter at haabe.

En Samtale med Em Fenger som netop kom kl. 3½ og besøgte mig borttog atter Haabet og da hun efter at være vaagnet var mere lidende og mat end før stod Skjæbnens Uafvendelighed tydelig for mig.

Hun var meget daarlig da Lægerne var her Kl. 8 og de ventede ikke at der skulde være længe tilbage.

Kl. 3 blev jeg atter kaldt ind men det var ikke Døden endnu, hun fik Morphin

som gav hende nogen Ro

Fredag den 27

Kl. 9 laa hun stille hen med aabne Øine. Jeg spurgte hende om hun kjendte mig og hun sagde Ja, ganske svagt.

Der er endnu lidt Livskraft at overvinde - Tag ikke for haardt paa hende Knoggelmand. Du har hende jo sikkert nok.

Kl. 9.35

Hun ligger vaagen og klager.

Hun gjorde et svagt Forsøg paa at "kysse igjen" da jeg kyssede hende.

Hun kan endnu sige svagt at hun at hun har saa ondt i Hovedet - og at hun er bedrøvet over at Mama hoster (Ottilia havde kastet op og det havde hun hørt).

I løbet af Dagen vaagnede Haabet atter Saxtorph traf jeg da han gik herfra, jeg vilde gjerne have lidt Haab men han vilde ikke give synderligt.

Hun befandt sig dog tilsyneladende betydelig bedre, snakkede meget, spiste noget. Kræfterne vare heller ikke daarlig.

Krøyer tegnede førend Middag et andet endnu smukkere Billede af hende.

Beatrice III

(Fortsættelse Fredag d. 27' Januar)

Medens vi spiste til Middag var jeg oppe hos hende. Hun tog mig om Halsen og vi fortalte hinanden som vi pleier at vi holdt saameget af hinanden at vi kunde spise hinanden.

Hun havde havt en god Sved og legede med Dukker.

Dette var jo dog Haab.

Saxtorph kom kl. 8. Sveden var et godt Tegn. Kunde hun faa Sved stærkt kunde hun maaske frelses!

Der var dog et virkeligt Haab.

Løverdags den 28' Januar 1888.

Jeg vaagnede henad 5. Alt syntes stille. Maaske var Sveden kommen!

Da kom Ottilia ind og kaldte mig.

Morfinen som hun havde faaet Kl. 10 havde ikke virket. Hun var yderst pinefuld kunde ikke taale Lyset eller at man rørte ved hende. Hun laa og snakkede og havde ligget

[på langs]

Fredag Aften stod der en smuk Artikel om mig i Nationaltidende og fra Klein i Paris at Kunstneren var til Middag hos ham i Gr. Hot. du Louvre saaledes siden Kl. 1. Munden stod ikke.

To Gange gik jeg bort to Gange blev jeg kaldt ind. De troede at det var paa det Sidste.

Men der er nok endnu lidt Livskraft tilbage som skal knækkes.

Kl. 8 7½ var hun atter meget smertefuld og skreg høit - jeg var ikke tilstede. Hun fik da Morphin igjen. Den kunde dog ikke bringe hende til at sove, hun sagde engang klagende "aa jeg dør" men dulmede vel Smerten saameget at [hun] kunde ligge og snakke i Toget i eet væk. Tillige begyndte hun at skele lidt. Lægerne var her Kl. 2½

Hun greb og kyssede deres Haand men var ellers vild. Reiss sagde en s... Delirium, han meente at der endnu var en deel Livskraft og at det vel

kunde vare nogen Tid.

De gav hende en kraftigere Sovedosis

Saa faldt hun i stærk rolig Søvn. Krøyer tegnede et deiligt Billede af hende i Mørkningen. Af en Feiltagelse signeret den 27de i stedet den 28' Jan Hun vedblev at sove hele Aftenen, og da hun engang om Natten vaagnede og klagede sig fik hun atter Morphin. Hendes Morphin søvn er nu ganske rolig. Men nu er Ottilia bleven syg og ligger ved siden af.

Søndag d. 29de 1888

Kl. 9 Saxtoph var her. Hendes stille Henliggen kan ikke opfattes som Bedring, men kun som større Udmattelse, Aftagen af Kræfter.

Kl. 11½ Hun er nu vaagen og talte ret livligt og fuldstændig fornuftigt. Hun er ikke vild og skeler noget mindre end igaar.

Hun har ingen Smerter i Hovedet men i den venstre Arm.

Hun havde dog saa gode Kræfter i den at hun da jeg kyskede hende kunde lægge den om

[På langs]

Jeg havde ønsket at bære hende i mine Arme, naar hun skulde flyttes.

Løverdag Aften bar jeg hende fra hendes lille Seng hen i Ottilias, men uagtet jeg med hele min Sjæl var optagen af at bære hende rigtigt, var jeg dog ikke heldig dermed og hun bad senere Ott. om at blive fri for at jeg bar hende.

Halsen paa mig og trykte mig.

Men i det Hele er hun svag baade paa Mælet og i sine Bevægelser.

Rødmosset yndig ligger hun og ligner mere et træet men sundt Barn end et sygt! Kl. 8 Aften. Dagen har været rolig. Hun har sovet efter Morphinen og i de lyse Øieblikke været næsten klar næsten hele Tiden. Hun har navnlig drukket ikke saa lidt.

Saxtorph som var her nu fandt hende dog ikke bedre - Kræfterne aftagende, skjøndt hun ogsaa trykkede ham om Halsen.

Mig bryder hun sig meget lidt om nu!

Mandag Morgen d. 30 Jan

Natten har været rolig. Mellem 2 og 4 var hun vaagen og snakkede vildt.

Naar hun ikke sover er hun vaandefuld.

I de sidste Par Dage har hun ikke klaget meget over ondt i Hovedet derimod i venstre Arm og Ømhed i Kroppen.

Inat har hun klaget over Ondt i Nakken og Hovedet.

Kræfterne ere ringere i dag end i gaar. Hun saa dobbelt. Dog er der en Deel tilbage som skulde knækkes.

Beatrice IV

Mandag Aften den 30 Januar

Saxtorph var her Kl 2.

Hun var allerede da saa svag at hun kun daarlig kunde gjøre sig forstaaelig for ham. Hun sagde dog til ham at han vilde hjælpe hende. Mig vilde hun slet ikke see. "Gaa væk" sagde hun. "Hvem skal gaa væk" "Du" "Hvem er jeg?" "Papa". Gaa væk"

Kl. 5 var Forstanden helt borte og Øinene stive.

Kl. 6 blev jeg kaldt op. Vi troede at det nu var det alleryderste.

Hun rallede havde Krampetrækninger og Fraade stod ud af Munden.

Jeg sagde Herrens Velsignelse over hende. Det trak dog længe ud.

Hun faldt i stærk Sved og laa stille hen med stive Øine, som om hun stirrede paa En. Saaledes har hun ligget siden.

Var Pulsene ikke 180 kunde jeg tro at det var en Krise og at Sveden var den som vi havde ønsket saa længe.

Saaledes har hun ligget stadig ubevægelig med Puls 180 endnu Kl. 10.

Endnu Kl. 11 laae hun paa samme Maade og i den voldsomste Sved, uagtet Pulsene var 180 kunde jeg ikke tilbageholde Haabet at det var en Krise, som kunde føre til en bedre Udgang, men henad 12 begyndte hun at drage Veiret tungere og dette tiltog til nu stadigt

Tirsdag den 31te Januar

Kl. 2-3 sad jeg hos hende. Hun havde hele Tiden aabne, men stive Øine. Saae Intet, Hørte Intet og følte forhaabentlig heller Intet. Tale kunde hun slet ikke.

Flere gange troede vi at det var slut. Hun laa nu og stirrede hele Tiden ligesom Erland og min Fader.

Først lidt over Kl. 6 blev det svagere og svagere og Kl. 6 1/4 drog hun sit sidste Suk.

Yndig saa hun ud i Døden. Og ligesom Erland ligger hun som en lille Engel paa sin blomsterstrøede seng. Hun som for saa kort siden selv var den yndigste Blomst.

Hendes Ansigt laae en Tid i dag med et mildt Udtry som et Smil.

Men hun ligner ikke ret sig selv. Minder - som forøvrigt ofte i levende Live meget om Ellie. Og saa seer hun meget ældre ud som Theodora.

Jeg vilde næppe falde paa at det var min Beatrice, hvis jeg uformodet saa dette Syn.

Haslund som Tegner hende har uvilkaarligt givet hende mere af hendes egne Træk - og hans Tegning- saa smuk den iøvrigt er ligner ikke rt det afsjælede Hoved.

Men yndig og skøn er hun nu at see til. Smukke Ører og Hænder!
Om Aftenen Tirsdag blev hun lagt i Kiste og nedsat i Ragnaroksalen foran Jerichaus [christogram] billede
Om Onsdagen blev hun kjørt ind til Frue Kirke og om Torsdagen blev hun begravet (bisat ved Siden af de andre Liig. Ewaldsen forrettede den korte Tjeneste. Kun Elisabeth, Ott, jeg vare tilstede
[på venstre side]

Kl 3 var Theodora hos hende. Da Jeg var ikke tilstede. Hun havde været ganske klar; bedet hende tage Tøiet af. Spurgt til Vagn o lign. Det var hendes sidste lyse Øieblik.

Et Aar efter

Om Aftenen (Tirsdag 31 Jan) blev hun lagt i sin Kiste af Zink som blev tilloddet og baaret ned i Glyptoteket foran Jerichaus Christushoved i Ragnaroksalen. Onsdag efet Middag Kl. 3 blev den kjørt ind i Frue Kirke og Torsdag fulgte med.

Ved Middagsbordet vare de to smaae Helge og Vagn nede tilbords og sad og spøgte nok saaa fornøiede.

Efter Middag satte Theodora sig ind hos mig, og var saa kjærlig for at trøste mig ligesom om hun vilde gjøre mig Savnet mindre ved at give sig selv ganske hen til mig. Saaledes sad hun atter hos mig for 4 Uger siden da Thorvald var død.

Det var ligesom Theodora vilde komme mig endnu nærmere end hidtil. Torsdag d 2' Februar blev hun begravet i Frue Kirke kl. 2 Kun Ottilia Theodora Mine og jeg vare i Kirken.

Theodora fortalte mig i Aften at den sidste Dag Beatrice var oppe Fredagen d. 20' Januar var en trist Dag for hende - lille Skind! Hun var netop begyndt at skrive med Blæk og Pen og var meget optaget deraf. Hun havde glædet sig til at skrive, men hun havde ikke kunnet sin Religion og Frøken Mynster var meget streng imod hende den dag og til Straf maatte hun ikke skrive men blev sat til at regne. Det var hende en Plage, det gik ikke godt. Hun græd meget og frøken Mynster var ond. Hun kunde heller ikke spise.

Hun var ikke vel men bad selv om at komme til Dands, men ogsaa der sad hun ganske stille og græd en Deel. De saae at hun ikke var vel og lod hende sidde stille som hun helst vilde

Ny Carlsberg Mandag Aften d. 21 Jan 89

Igaar Aftes den 23 Decb havde vi Juletræ i den nye Glyptotheksal. Jeg mindedes med Sorg den sidste Gang vi havde Juletræ dér i Julen 1887.

Ottilia havde klædt sig ud som "Vinteren". Beatrice løb dernede og saa saa sød ud, jeg troer i en ny Kjole. Hun skal den Aften være bleven ganske bleg og fru Prior talte derom med Ottilia.

Jeg anede Intet men glædede mig blot over mit elskede Barn

Ny Carlsberg

Søndag Morgen 24-12-93

Carl Jakobsen
By Carlsberg.

Beatrice I

Kender sig dete Syden begynde Lørdag
d 21. Januar.

Nu havde nok i en 14 Dage Tid eller
længere været af og til mindre tilpas
dog ikke anderledes end at hun stadig
gik i Skole og den sidste Dage Fredag

d 20 endog var bleven straffet fordi
hun ikke havde sine Lektier. Nu var det
Dand men ligesom sig ikke vel
Om Tirsdagen d 17de var hun inde i
Glyptoteket for at tegne paa Højen
Nillede ~~og~~ ^{vi} lagde da Mark til et
hun var saa bleg, men det gik strax
over igjen. Ottelia nævnte Orm.

Ladst saede vi noget at Ottelia da
Beatrice Lørdag Morgen var syg tænke
at hun rimede.

Jeg selv forandrede mig over at Ottelia
havde skal St. Taxtorph d Lørdag
" "

Morgen.

Han saa have seet at der var noget
vare i Veien thi han kom i paa
en Lørdag.

Vi var dog ikke mere urolige end
at vi uden synderly Betændelighed
gik i Middagsklub ^{Lørdag Aft.} hos Gottfr. Kallers.

Da vi kom hjem om Aftenen var
Barnet tillykkeladent aldeles roligt og
jeg traede alting overtaent.

Om Natten blev han dog daarlig
og var heller ikke roligt om Morgen
Jeg sende dog ingen Paa.

Da jeg kom over til Provost sagde
Ottobria at hun frygtede Hjerte-
Kendelse. Papillens, Ophøring, Nærdøds-
Laxtastik kom strax efter, og mente ikke
at der var Paa tredje nære saa
gastisk eller Skarlagensfiden som fætt
i Søndermarks Kunst.

Han mente dog at der sket ikke var
grund til at erindre vort store M. S. D. s. s.
selskab den samme Dag

Paracet blev ikke bedruget med ~~høj~~
~~Anden~~ heller ikke Hjert. Tøje vi end
de Fremmede.

Namby, efter Paracet, da jeg næstede et
Othelia blev bort aende jeg at Paracet
mætte var mere rigt.

Om Aftenen var hun heller ikke saa
saa flink som foregående Aften, hun
var blyt ind i Tørlitvælsket af
Wilhelmien, Catharina skiftede sig
at holde Vigt med hende.

Om Mandagen hun Læstergat til
Mente stadig at det var gøttinsk, med
Charlojeens feler. De jeg spurgte om Hørens
betændelse kunde hun ikke sige
den Mandag. Jeg foreslog da en Løse
til til Hørs. Han var meget villig til

et kalde Reiss. Han var kendt Lyden
De kan lyge om Aftener og erklærede
sede svart angrebet og Hjemslettede
og lode mig varten intet Haab.

De ordserede Opium, men Vatter var
ret god hun var naturligt og bekendt
ikke at gøre Opium.

Om Morgenen var hun nok lidt lidende
men fik et lyst Qiellik hun var
intet fejlde og teede sig som aldeles var
det varede dog ikke længe ikke en $\frac{1}{2}$ Time
100 faldt hun hen i den rukkende Klype
De Kl 2 Døttrene hun havde hun
etter et lyst Qiellik og det var roende
at see som hun lyser og lille Hænt
greb og kyssede deres Hænder.

Det var jo det bedste Qiellik og
da de gik gave de mig et sødt
Haab.

Eftermiddagen var dog hun daurlig

Lidende og klygende. Jy om i Tinkisambesfulningen, be-
Forsøgningen om efter alle lidende med fast som den hære Tinkisambes
genende stød og Jyd og nu givne ad.

Vijske som Tingsen, der som mig, noget mere Haab.

Carl Jakobsen
By Carlsberg.

Beatrice II

I den nye bog, der er skrevet af

Ondag d. 25de januar
 Natten var ret god og efter en stund
 havde hun et aldeles lyst Pielb.
 da jeg kom ind efter kl 9. saa hun mig
 et lille Linnestykke for hovedet, tak
 det plejer jeg selv og sætte "Bok" op i
 mig. Heller ikke dette varede dog
 længe. Men da Portierne kom kl 1 var
 hun igjen lyp og modtog hvar sin forekomende
 Mand, Professorerne som efter Uheldene om Mandagen sad fast paa Bænk, fort.
 Dag. Dette varede heller ikke ret længe
 Men saa gik det ud naar hun laa i sin
 Kjøge, som var her til en lille Pultopning
 af hende.
 Jeg kunde ikke lade være at kaste.
 Professorerne kom kl 8 Paaen 66 tardus
 De gav mig ikke mere Haab end den forrige
 Dag, men der var jo allraa endnu Haab
 Paa den. Alle den Dag gik jeg i grad, de var
 Vexlen mellem Angst og Haab var en
 Gang og Løse i smaa Mundfulde.

Torsdag d. 26. Januar

Med spændt Forventning gik jeg ind om
Morgen - kunde ikke lade være at tænke
at Natter kunde have bedring og at jeg
skulde træffe hende. ~~Men~~ Lys og roe haster.

Men det blev ikke saa.

Natter kunde vænt daerly, og hun maatte
have Morphin.

Der var ikke noget Lyssvært den Morgen

kl 10 kaldte Oth. L. paa mig og sagde at

hun blev saa underly og hun og jeg var tomt

at vi var i den saa - det var eftermiddag

vi brugte af Morphin. ~~Det~~ Det vaede

dog længere jeg gik ind i seng

kl 11 blev jeg ettes kaldt og, vi kunde det

venter hvort Giellet. Der var ogsaa et

Staa Gange hvor Aandedraettet brød længe og

og Givene var et brustae.

Men endvi var den Færve i Glæden og Væne

i Hænder og Fødder.

Hun sagde: Jeg er saa kjed og at I er bedrevet

Det var altid Mama.

Mama.

Det syntes endy at Parven blev bedre
of l. 57 efter l. 57 som etter et af disse
lyse Piellille. Men ty mig om Malen y
sagde Jeg holdt saa meget af Dig Papa:
Nu som Saxtorph, som leverer og deved
y mallede meget med ham.

Jeg vilde gerne have l. 57 mere Hæde de
han jik; men han sagde at han & ikke
var bedre end den forsvarede Sag.

Men faldt mi is en rolig Lønn i 2 Tær
y jeg begynte etter at haabe.

En Samtale med den Pøyer som sætter kon
te 3½ y besjete mig berstly, etter Hædet
y de som efter et vare vooget var mere
l. 57 de y met end for stod Hjalmer
(Aafvendely) tydelig for mig

Men var meget daarly de Løjerne var
her til 8. y de var to de ikke at den
skulde var lange tilbage.

Ne 3 blev jeg hørt ind men det var
ikke Døden endy, han fik Mørskin

son jou vende wijer No.

Freitag den 27

Ke 9 laa her stille her med aften Pien
Jy spurgte hende om her kjærlige mig y her
sagde Ja - ganske svagt.

Der er enden L. N. Livskraft et over-
vinde - Tjy ikke for haardt saa hende
Krogelmand - Du har hende jo sikkerhed!

Ke 9. 35.

Her lyper vaagen y klojer.

Her gjorde et svagt Porsøj saa et "lyne isse"
da jy kjæde hende.

Her kan endnu sig svagt et her kan saa
o. N. Hovedet - y at her er bedrøvel over
et Maana korten. (Othelia hende korten op
y det hende her hant)

I Lohel af Dagen vaagne Markat atter
Pactenach trauf jy da her jid herfer, i' y
vilde gjere her L. N. Naab men her vilde
ikke give sigderlygt.

Her befaar sig dag tilrojer ledende betydelig
bedre, mæthede meget, spiste meget. Kraften
saa heller ikke daerlyg.

~~Krogen tygede gjærd Midday et andet endnu
smilke Pindere af hende.~~

Carl Jakobsen
By Carlsberg.

Beatrice IV

Mandag Aften den 30 Januar
Laxtorst var her Ke 2.

Hun var allerede da saa syg at hun kun
daarly kunde gjore sig forstoevelig for hvar
Hun sagde dog til hvar at hun vilde
hjælpe hende.

Hj vilde hun slet ikke see. „Jaa sæk“
sagde hun. „Hvorn skal jaa sæk“ „Du“
„Hvorn er jeg“ „Papa. Jaa sæk“

Ke 5 var Forstander heelt borte og
Pisere stive.

Ke 6 blev jeg holdt op. Vi troede at det
nu var det alleryderste.

Hun kaldede hende. Kæmpetraktørerne og Præde-
stad ind og blunder

Jeg sagde Herren Velisjuelde over hende.
Det træk dog længe ind.

Hun faldt i stærkt Svødet og lød stille hen
med stive Piser, som om hun stavede for En.

Taalder har hun ligget siden.

Var Palsen ikke 180 kunde jeg tro at det
var en Kvinde og at Tuden var den som

vi havde inestet saa længe

Taalder har hun ligget stadig ukvædet med
Pals 180. endnu Ke 10.

Siden Kl 11 kom hun fra saasaa
Maade og i den voldsomme Løst, næst
Omløb var 180 kunde jeg ikke tilbage-
holde Hæbet et det var i Kasse,
som kunde give det en bedre Udbyg-
ning herud 12 byggede hun et drage
Veiret tungen og dette Telt, det var st.
Tirsdag den 31. januar
døgt. Kl 2-3 sad jeg her herde. Men
kunde hele Tiden aabne, og stive Fide
have Intet. Næste Intet og fælle fortales
by heller Intet. Tale kunde hun slet ikke.
På en Gang tænkte vi et det var slet
Him kom hun og stivende hele Tiden Lysen
Seland og min Tænde.

På et Løb over Kl 6 blev det søjere
og søjere og Kl 6 1/4 drog hun sit sidste
Løb.

Yndig var hun ind i Jorden. Og Lysen
Seland bygger hun som en lille bygd på
sin Mesterstrøede Løb. Men som for saa kort
siden seer var den yndigste Mester.

Hendes Ansigt laae en Tid i dag med et
sødt Udtryk som et Smil.

Han kan bære ikke ret sig selv. Minde-
-sa forværet ofte i levende Live - meget
en Bille. Og nu ser han meget ældre
ud som Theodore.

Jeg vilde næppe falde paa et det var
min Reactions, hvis jeg ufravodet saa
dette Syn.

Hans som toger hende han vil
haardt just hende mere af hendes
eye Traat - og han Posing - saa smil
den i Ansigt en bære ikke ret det afjo-
lede Hoved.

Han synder og skjen en han nu et nu bl.
Smilte Gæser og Hænder!

Om Aften Tirsdag blev han lagt i Kiste
og sendt i Begraevelse fra Jerusalem
Kirkelide.

Om Onsdagen blev han hjert ind til Fran Kirk
og onsdagen blev han begravet (Liset var
Liden af de andre Lige) Svalden smilte de den
høit Tjenerne. Han Elisabeth. Dtt. i 1801
som tilhøte de

Et Aar efter.

Om Aftenen (Tirsdag 31' Jan) blev hun lagt
i sin Kiste og Linsk som blev tilloddet
og baaret ned i Glysstokkeket fra
Jerichaa Christenhuset i Nagarsobak
Onsdag efter Middag kl 3 blev den
båret ind i Frue Kirke. og Theodora
Forsdyg fulgte med.

Ved Middagbordet vare de to smaa
Kjæde og Vase seede tillodt og sad og
spøjte nok saa fornøiede.

Efter Middag satte Theodora sig ind
hos mig, og var saa kjærlig for at trøste
mig og lyses om hun vilde gjøre mig
Sagnet mindre ved at give sig selv
gaaske her til mig. Saaledes sad
hun etter hos mig for 4 Uger siden
da Thorsvald var død.

Det var lyses Theodora vilde komme
uden
migt værnere ind i Huset

Torsdag d 2' Februar blev hun begravet
i Frue Kirke kl 2. Hun Ottelia Theodora
Miser og jeg vare i Kisten.

Theodora fortalte mig i aften at den sidste
Dag Beatrice var oppe. Fredagen d. 20' Jun var
var en trist Dag for hende lille Sind!
Hun var set og lægget at skrive med
Blæk og Pen og var meget opstøjet deraf
Hun havde glædet sig til at skrive, men
hun havde ikke kunnet sin Religion og
Foster Magten var meget stærk imod
hende den Dag og til sidst måtte hun
ikke skrive men blev sat til at roje.
Det var hende en Plage, det gik ikke, og
Hun gik meget og Foster Magten var ved
Hun havde heller ikke spise.
Hun var ikke vel men bed selv om at komme
til Lands, men spær den sad hun ganske
stille og grad om Leel. De saae at hun
var ikke vel og h. d. hende sidde stille som
hun helst vilde.

Ny Carlsberg
Mandag Aften d. 21' Jun 89

Igen Aften den 23 Deel havde vi Jubel i den nye Skole
Tollensal. Jeg mindes med Sorg den sidste Gang vi havde
de Jubel i den i Juli 1887. Ottobes hændelse blev mig ind som
"Vinteren". Beatrice lød derinde og saae saa rød og
"tover i en ny Kjole. Hun skil den Aften vare blev
jante blev og hun blev sa talte derom med Ottobes.
Jeg anede intet og glædede mig blot over mit elste
de Barn.

Ny Carlsberg
Søndag Morgen 24-12-93